

въ Виена, на голѣмъ съборъ, да си раздѣлятъ това, що бѣха завладѣли отъ Наполеона. Но тѣ се скараха за земитѣ, па и въ Франция новиятъ кралъ не може да управлява добрѣ. Наполеонъ се възползува отъ това, тайно избѣга съ единъ корабъ отъ Елба въ Франция. Народътъ и войската го посрѣщнаха съ радостъ. Всички поискаха пакъ той да имъ бжде императоръ и изпждиха Людовика XVIII. Наполеонъ отиде въ Парижъ, събра старата си прѣданна войска и се приготви. Като чува въ Виена, че Наполеонъ пакъ станалъ императоръ въ Парижъ, напуснаха крамолитѣ си за подѣлбата на земитѣ и заповѣдаха на войскитѣ си, които вече се възврѣщаха за дома си, веднага да потеглятъ пакъ къмъ Франция. И тъй, отъ страхъ прѣдъ Наполеона, всички народи пакъ се стютюкаха срѣщу Франция. Наполеонъ смѣло ги посрѣщна на границата. Той прѣвъ нападна съюзнишкитѣ войски и отъ начало имаше успѣхъ. Но когато достигнаха рускитѣ и австрийскитѣ войски, Наполеонъ вече имаше уморени войници. При Ватерлоо на 5 и 6 юни 1815 год. слѣдъ грозна битка Наполеонъ бѣше съвършено побѣденъ. Неговата сила се бѣ изгубила вече и той самичкъкъ си каза: „моята звѣзда вече залѣзе“.

Съюзниците го хванаха, прѣдадоха го на англичанитѣ, които го откараха на заточение на островъ Св. Елена въ Атлантически океанъ. Този островъ е скалистъ, пустъ и неплоденъ. Тамъ насташиха Наполеона въ едно здание и туриха английски войници и офицери да го пазятъ.

На този островъ Наполеонъ прѣкара петъ години. Нѣмаше какво да прави, та почна да се занимава съ градинарство... Но то не го утѣшаваше.